

[Skrumsager Skau]

Vi ved, at producenterne med den nuværende teknik i dag kan producere meget rener PVC-materialer, end de gjorde tidligere – PVC-materiale, som ikke afgiver vinylklorid og andre stoffer, i hvert fald betydelig mindre vinylklorid, end der kommer fra røgen fra en cigaret.

Vi ved også, at PVC-materiale har en række uundværlige egenskaber, som vi i dag har svært ved at undvære i vores samfund. Men hvis der findes nye og bedre materialer, som kan afløse forbruget af PVC, vil vi selvfølgelig se meget positivt på det, men det er jo ikke det, der ligger i det foreliggende forslag, det går ud på fuldstændig at forbyde PVC-anvendelse til engangsemballage fra 1. januar 1988.

Efter Venstres mening er det for drastisk og for uigennemtænkt. Lad os se på den udarbejdede rapport, som vi har fået løfte om af miljøministeren, og så må vi forsøge at indgå nogle frivillige aftaler, som det også er blevet foreslået, med plastindustrien og med emballageforbrugerne. Derved føler Venstre at vi kan få de bedste resultater.

Leif Hermann (SF):

For ikke så lang tid siden var jeg til en drøftelse med miljøborgmesteren i København, og jeg fik bl.a. at vide ved den lejlighed, at hvis mængden af affald, hvoraf en betragtelig del er emballager, fortsatte med at stige i den hast, som man ser det i Københavns Kommune, ville selv ikke en øgning af genbrugsprocenten fra 20 til 40 betyde, at man slap for at bygge en fjerde forbrændingsovn på Amagerværket.

Derfor er det ret afgørende, om vi er i stand til at sætte ind med nogle centrale initiativer på affaldsområdet, og et sådant centralt initiativ på affaldsområdet er det forslag, Venstresocialisterne her har fremsat om standardisering af plastmaterialer til emballagerne.

Vi ved, at PVC er farligt, vi ved, at det er noget, der, når vi brænder eller deponerer det, er vanskeligt at håndtere uden miljøskader. Alligevel står ministeren og taler om frivillige aftaler, smukt fulgt op af de borgerlige partiers ordførere. Vi ved på den anden side også, at emballageindustrien ikke har nogen tilskyndelse til at bruge andre materialer, hvis PVC er billigere at bruge, og så er vi

derhenne, hvor miljøministeren var i sine betragtninger over substitutionen, altså muligheden for at afløse PVC-forbruget med andre og mindre miljøskadelige stoffer.

Dér rammer miljøministeren præcis ind i kernen af problemet, nemlig at dette her er et spørgsmål om, hvordan markedet ser ud. Man kan godt sige, at man på den måde, som miljøministeren fremstillede det, har gjort spørgsmålet om miljøbeskyttelsen til et spørgsmål om udbud og efterspørgsel.

De afsætningsmæssige muligheder for polyethylen er dårlige for tiden, siger miljøministeren og peger derefter på, at denne problemstilling, altså markedsproblemløsningen, skal tillægges afgørende vægt.

Jeg er enig i, at den skal tillægges afgørende vægt, men den skal bestemt ikke tillægges afgørende vægt på den måde, at den skal stå i vejen for, at vi foretager os noget. Den skal tillægges afgørende vægt i den forstand, at man siger: vi vil ikke acceptere, at det er den markedsmæssige problemstilling, der bestemmer, hvorledes vores miljøbeskyttelse skal indrettes. Men det, som miljøministeren og de borgerlige ordførere her i dag har tilkendegivet, er lige præcis, at man skal have nogle frivillige aftaler med plastindustrien, og hvis man kan få sådan nogle aftaler i stand, ved man godt, hvad forudsætningerne er, nemlig at plastindustrien enten kan se den økonomiske fordel i at finde nogle andre stoffer, eller at man får et tilstrækkelig langt tidsrum til, at man kan håbe på, at noget nyt dukker op.

Dette er ikke nogen tilskyndelse til miljøbeskyttelse, og det er det, vi som miljøpolitikere har som opgave.

Vi håber, og vi tror, at det er muligt at fjerne de miljøfarlige stoffer fra det affald, der skal deponeres, ved at påvirke markedsmekanismerne, hvis det er dem, der er hindringen. Hvis problemet er, at de afsætningsmæssige muligheder for de erstatningsstoffer, som kan bruges, er dårlige for tiden, er det vores opgave at skabe forbedringer i de markedsmæssige muligheder. En måde at forbedre de markedsmæssige muligheder på er at gøre det, som partiet VS har gjort her, nemlig forbyde det til brug i engangsemballage, og der er ganske gode argumenter for det – ministeren har selv leveret dem. Det er muligt at få en faldende kurve i forbruget af PVC til engangsemballager, for som ministe-